

HET DIER

In „Artis" te Amsterdam wordt op het oogenblik een tentoonstelling gehouden van kunstwerken, betrekking hebbende op het dier. Men ziet er schilderijen, teekeningen en beeldhouwwerk, waarvoor het dier model zat, — of model stond, lag of liep, in elk geval wel zoo goed was eventjes stil te zijn. En zooals met rechtmatigen trots de man die het betalen kan, een familieportretten-galerij aanlegt, die als een zwijgende en tegelijk sprekende getuigenis van de oudheid en de echtheid van zijn familie is, en met gepaste hoovaardij die voorouders (hun conterfeitsels althans) aan zijn bezoekers toont, zoo stellen de families van „Artis" hun familieportretten-galerij nu ook open, ter bewondering voor het publiek. En wat we daar aanschouwen, is gewoonweg geweldig; de leeuw, de aap, het paard, om er maar een paar uit het husje te noemen, zijn van zoo'n beschamend oude familie, dat een menschengeslacht, dat van de Kruisvaarders of de Noormannen stamt, er een kersverse baby bij is. Neen, dat zien wij met éénen oogopslag; hier valt voor ons met het dier niet te concurreeren. De mensch moge dat in den oorlog met succes beproeven, maar hier heeft hij geen schijn van een klein kansje. M'n hemel, in de oudste tijden, zóo oud, dat je je als fatsoenlijk mensch geneert, er nog over te spreken, — in die ouwe tijden liet het dier zijn portret al maken, had hij zijn eigen lijf-portrettisten al onder de stokoude Egyptenaren, Chaldeeërs, Assyriërs enz.

Ik geloof, dat er geen diersoort bestaat, bestaan heeft of ooit zal bestaan, waarvan hier geen portret te vinden is. Leeuwen, tijgers, beren, wolven, zwijnen, paarden, ruiters, sfinxen, adelaars, centauren, ezels, apen ... Maar ik zet liever stop voor ik me verslik; want compleet zijn is onmogelijk; wat er is, is niet allemaal te vertellen; wat er niét is, dat zou misschien nog gaan. En ondanks die ontzettende verscheidenheid van pro-historische, antediluviaansche, wilde, makke, geacclimatiseerde en gefantaseerde diersoorten, welk een rust! Terwijl buiten deze zalen de families elk op hare wijze van hun presentie blijk geven, — blaffen, loeien, brullen, fluiten enz. — wat 'n rùst hier .... om een voorbeeld aan te nemen voor de origineelen ... Rust en ... vrede. Ja, vrède ook, want broederlijk hangt de wolf naast het lam, de sperwer naast de duif, de slang naast den geitebok; de Duitsche Vorstehhund en de Engelsche pointer, Turk, Sultan, de Fransche poedel en de Russische barsoi exposeeren ieder zichzelf op internationaal artistieke wijze, en ieder hunner laat den ander in zijn sop gaar koken, zooals het behoort.

Maar alle gekheid op een stokje. Voor een ieder heeft deze tentoonstelling heel wat te leeren. Zoowel in artistiek als in dierkundig opzicht. Het kwam ons voor, dat het niet erg druk loopt, en dat is geweldig jammer. De gelegenheid om zoo'n merkwaardige verzameling te zien is er maar niet om een haverklap. We wekken een ieder, die maar eenigszins kan, daarom op, eens een kijkje te gaan nemen. Een druk bezoek is uitteraard een genoegdoening voor de ijverige en knappe menschen, die de tentoonstelling met zooveel zorg en moeite tot stand brachten.

Kyf-Kyf.

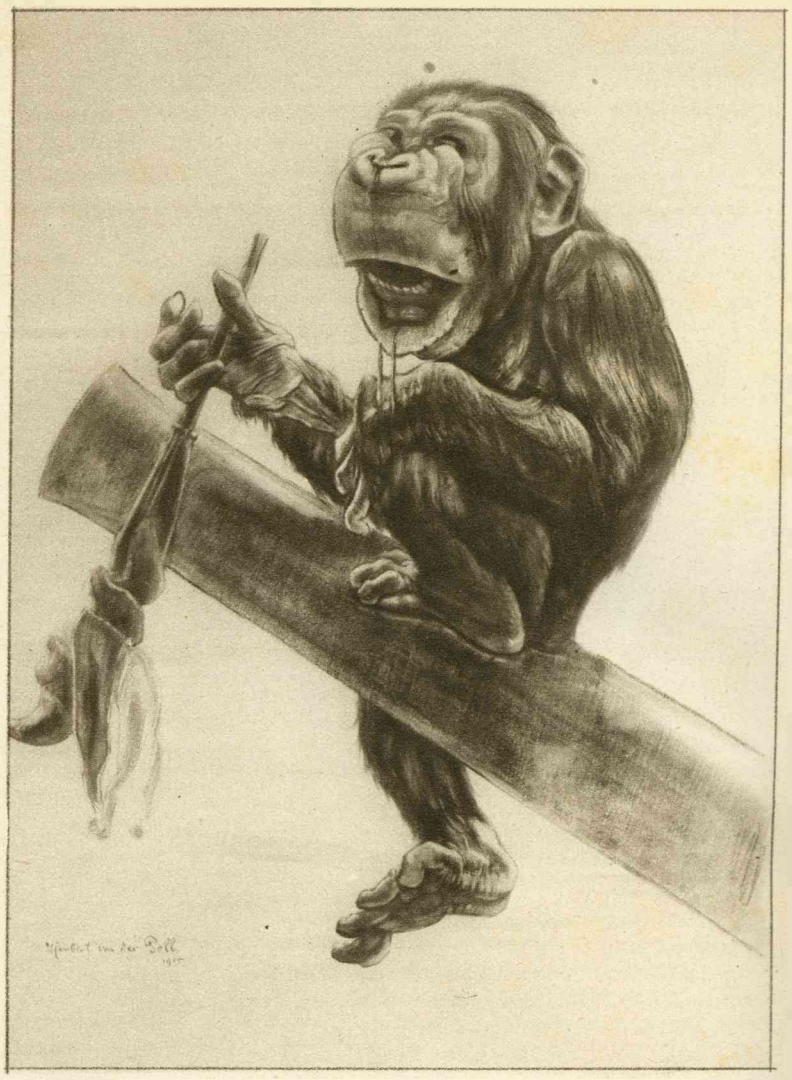

Foto links: Papegaaien; een olieverfschilderij door mej. Marie Kelting; foto rechts: Chimpansee, pastel door Herbert van der Poll. (Voorstudie voor een schilderij).

KLEINE TOPS

:: DOOR CISSY VAN MARXVELDT ::

Er is een brief voor je gekomen kind," zei Moeder, toen ik binnenkwam. 'k Had boodschappen gedaan, en was warm van de frissche, prikkelende herfstlucht thuisgekomen. De brief lag op tafel.

„O, van Riek," zei ik verrast. 'k Had in lang niets van Riek gehoord, en het deed me prettig aan, dat witte vierkante envelopje op het roode tafelkleed te zien liggen, wachtend tot ik het zou openmaken.

Ik rekte het nog zoo lang mogelijk, voor ik begon te lezen, trok eerst mijn mantel uit, zette mijn hoed af, stalde de boodschappen voor moeder uit: garen, satinet, en een strengetje lila zij, en ging toen op mijn geliefkoosd plaatsje in de vensterbank zitten, voorzichtig met Moeders naaischaartje het couvert opensnijdend.

Riek schreef aardig, verontschuldigde zich dat ze in zoo langen tijd niet geschreven had, en vroeg of ik niet een tijdje kon komen logeeren: „Ik verlang er echt naar je weer te zien, en oude herinneringen op te halen, en kleine Tops heeft al aan Jansje de meid verteld, dat Tante Mies komt. Dus Mieke, ik reken op je."

„Wat schrijft Riek?" vroeg Moeder.

Van uit de vensterbank las ik den brief voor.

„Wel kind, je moet gaan natuurlijk," zei Moe direct. „En u dan!"

„Ik kan best een paar weken met Sientje hier blijven. En dan vraag ik Tante Betsy. Daar ben jij toch niet zoo bàr op gesteld."

Ik trok een leelijk gezicht achter het overgordijn.

„Ja, doet u dat." — Daar was de zaak mee geregeld, en ik schreef Riek, dat ik kwam.

Een week daarna reisde ik af. Alleen in de coupé, overdacht ik of Riek ook nog veranderd zou zijn. Ik had haar in een paar jaar niet gezien; haar ouders waren na Rieks trouwen buiten gaan wonen, en Riek zelf was een maal, op doorreis naar huis, bij me geweest met Topsy, die toen een baby van anderhalf jaar was. Nu was Tops al vier.

Riek en ik waren altijd samen geweest, eerst op de Lagere, later op de Meisjesschool.

Toen zij zich met haar negentiende jaar verloofde, zei ze, dat dàt aan onze vriendschap geen afbreuk zou doen; een jaar daarna trouwde ze. Nu was ze vijf jaar getrouwd, en we hadden elkaar zoo goed als uit het oog verloren, tot de bewuste brief de oude vriendschapsgevoelens weer deed opleven. Ik had altijd veel van Riek gehouden: ze was wat eigenaardig, en niet iedereen kon het met haar vinden, maar wij hadden elkaar altijd volkomen begrepen.

Ik verlangde naar Topsy. Ik hield veel van kinderen, en Tops was een schattige baby van anderhalf jaar geweest. — Hoe zou ze er nu uitzien, die kleine Top?

De trein reed het station binnen. Ik zag direct Riek met Topsy op het perron staan. Riek was nog dezelfde, lang, slank, gedistingeerd, met koel, blank gezicht.

Aan de hand hield ze Tops. We begroetten elkander hartelijk en ik voelde Tops' kleine knuistje in mijn hand. — „Dag Tante Mies," zei het heldere stemmetje.

Aardig zag ze eruit, die kleine Topsy. Blond, grappig recht haar, een klein piekje met blauw lintje, te voorschijn komend van onder haar zwart fluweelen kapje.

Stevig stapten de voetjes, in bruine schoentjes, waaromheen lange, witte slopkousjes, tusschen Riek en mij mee, en vertrouwelijk lag Tops' handje in de mijne.

„Gaan we met de tram, moeder?" vroeg ze. Het trof me hoe correct ze sprak, alleen brouwde ze, en het klonk zoo grappig dat „tgem" en „moedeg."

„Ja Tops," zei Riek.

— We hadden elkaar niet veel te zeggen, Riek en ik; het was wat vreemd tusschen ons; de jaren waarin we elkaar niet gezien en weinig geschreven hadden, oefenden een belemmerenden invloed uit. Maar gelukkig was Tops daar, die afleidde.

„Blijf je heel lang, Tante Mies?" begon Topsy de conversatie. — „Ja," zei Riek voor mij, „Tante blijft een heel poosje bij je." — „En speel je ook eens met me!" informeerde Tops verder. — „Natuurlijk," zei ik hartelijk.

„Ze speelt anders meest alleen," begon Riek. „Bert en ik zijn er niet voor, om, zooals sommige ouders doen, altijd de kinderen bezig te houden. Dan worden ze maar verwend en lastig. Tops kan zich heel aardig alleen vermaken."

„Maar Riek!" protesteerde ik. „Mij dunkt dat de kinderen juist van de ouders vervreemden wanneer ze veel aan zich zelf worden overgelaten. Kinderen moeten juist in hun ouders hun beste kameraden en speelmakkers zien."

„In theorie héél mooi Mies," zei Riek koel, afwerend. „Maar als je zelf eens getrouwd bent, en je hebt kinderen, dan kom je daar langzamerhand wel van terug."

„O moeder," onderbrak Topsy ons gesprek, „wat heeft die man — die man was de witkiel die mijn koffer droeg — kromme beenen!"

„Sst Tops, schreeuw niet zoo," vermaande Riek.

En ik verbeet een lachje. Tops was heerlijk origineel.

Wij kwamen bij de halte van de tram, de bewuste witkiel wachtte met mijn koffer. Ik verwachtte nieuwe critiek van Tops, dieechter uitbleef. Topsy schopte een steentje, welke bezigheid haar geheel in beslag nam.

In de tram zat ze zoet tusschen ons in, rechtop als een klein dametje, haar handje knus in mijn mof.

Toen hoorde ik haar stemmetje: „Tante Mies!" — „Ja Topsy." — „Hoort u eens." — Ik boog me naar haar over, en ze fluisterde me in mijn oor, of ik ook niet vond, dat die dame tegenover ons een heel langen neus had.

„Wat hebben jullie voor geheimpjes?" vroeg Riek.

„Och niets," zei ik, Tops' handje drukkend. En Tops beweerde hardop: „Ik houd van Tante Mies, Moeder."

We kwamen net voor den eten thuis.

„Is mijnheer al thuis?" vroeg

EEN BIJKERK VAN DEN HEILIGEN AUGUSTINUS TE NIJMEGEN.

Dinsdag 4 April had te Nijmegen de eerste-steenlegging plaats van de nieuw te bouwen bijkerk van den H. Augustinus. Onze foto werd genomen tijdens de plechtige inzegening van den steen.